

iejska Biblioteka

w Białym

ZIAŁ INFORMACJI

I WIEDZY

ul. W.

21-500

tel. (0)

**Parafialne wiadomości
„KODEŃSKI PŁOMYK”**

Nr 11/13   Listopad   2000

JAK NALEŻY MODLIĆ SIĘ W CERKWI

/ciąg dalszy/

O zachowaniu się w Cerkwi.

Cerkiew jest Domem Bożym, w którym niewidzialnie przebywa, Pan Bóg, dlatego i nasze zachowanie w niej powinno odpowiadać świętości tego miejsca.

1/ Wchodźmy do cerkwi z duchową radością pamiętając, iż Sam Zbawiciel obiecał pocieszyć nas w biedach i zmartwieniach: „Przyjdźcie do mnie wszyscy trudzący się i obciążeni, a Ja dam wam ukojenie” /Mt.11.28/. Istnieje pobożny obyczaj, według którego prawosławni chrześcijanie wchodząc do świątyni mówią wewnętrznie lub bardzo cicho wersety psalmu „wnidu w dom Twój...”(Psalm 5, 8-9), a następnie psalmy 50 i 90.

2/ Wchodźmy do cerkwi z pokorą i skromnością, aby wyjść z niej usprawiedliwionym, jak pokorny Celnik.

3/ Kiedy wchodzisz do cerkwi i widzisz św. ikony, pamiętaj o tym, iż sam Jezus Chrystus i wszyscy Święci patrzą na ciebie, miej w tym momencie szczególnie głęboki szacunek i bojaźń Bożą.

4/ Kiedy udajesz się na miejsce, w którym zwykle stoisz idź cicho, spokojnie i skromnie, a przechodząc naprzeciw Carskich Wrót, zatrzymaj się na moment i z wielkim szacunkiem przegnąj się i pokłoń.

5/ Zawsze przychodź przed rozpoczęciem nabożeństwa. Jeśli się spóźnisz, bądź ostrożny i uważaj, aby nie przeszkodzić w modlitwie innym, którzy przyszli wcześniej. Jeżeli wchodzisz w czasie czytania Ewangelii, Szestopsałmija lub Kanonu Eucharystycznego na Liturgii – zatrzymaj się przy wejściu i dopiero po zakończeniu tych bardzo ważnych części nabożeństwa cicho idź na miejsce.

6/ Kiedy już stoisz na swoim miejscu, a blisko ciebie stoją inni – w milczeniu pozdrów ich pokłonem, nawet z bliskimi osobami staraj się witać bez podawania ręki, o nic nie pytaj i bądź naprawdę skromnym.

7/ W świątyni należy modlić się stojąc. Usiąść w celu odpoczynku mogą osoby chore, starsze, a także bardzo zmęczone. Siedzenie dopuszczalne jest także w pewnych momentach nabożeństw, np.: podczas czytania *kafizm, paremij oraz psalmów na czasach*. Należy siedzieć prosto, w żadnym wypadku z nogą założoną na nogę. Nie należy się rozglądać na boki czy też zmieniać miejsce, aby nie przeszkadzać innym modlącym się. Nie zezwala się na siedzenie podczas czytania Apostoła, Ewangelii, w czasie Małego i Wielkiego Wejścia oraz Chieruwimskiej pieśni. Nie można siedzieć w czasie Kanonu Eucharystycznego, a także podczas Otcze nasz i przy Św. Priczaszczeniu.

8/ Stojąc nie rozglądaj się i nie patrz na otaczających ciebie, lecz módl się szczerze, skupiaj się na porządku i treści nabożeństw.

9/ Kiedy przychodzisz do cerkwi z dziećmi, zwróć uwagę na to, aby zachowywały się one spokojnie i skromnie. Staraj się nauczyć je rozumieć nabożeństwo i aktywnie w nim uczestniczyć. Jeśli dzieci muszą wyjść, powiedz im, aby się przeżegnały i cicho wyszły lub sam je wyprowadź.

10/ Jeżeli małe dziecko rozplacze się, należy wyprowadzić je lub wynieść z cerkwi.

11/ Nie pozwalaj dziecku jeść w świątyni.

12/ W cerkwi módl się tak, aby być uczestnikiem, a nie tylko obecnym. Staraj się, aby modlitwy i pieśni, które są czytane i śpiewane wychodziły z twego serca, uważnie śledź za porządkiem nabożeństwa, aby modlić się ze wszystkimi. Rób znak krzyża i czyn pokłony jednocześnie z duchownymi i wszystkimi modlącymi się.

13/ Kiedy jesteś w cerkwi nie osądzaj i nie śmiej z przebywających w niej, pożyteczniej i lepiej jest wnikać w swoje pomyłki, błędy, niedostatki i prosić Pana o przebaczenie swoich grzechów.

14/ Idąc do cerkwi, jeszcze w domu przygotuj pieniądze na świece, ofiary. Rozmienianie pieniędzy przy kupowaniu świec przeszkadza zarówno modlącym się jak i odprawiającym nabożeństwo.

15/ Staraj się do końca Służby Bożej przebywać w cerkwi. Nie wychodź ze świątyni bez ostatecznej konieczności, gdyż jest to brak szacunku do świętości cerkwi oraz grzech. Jeżeli tak uczyniłeś, powiedz o tym na spowiedzi.

26.11 ./Niedziela 23-a/ - Św.Jana Chryzostoma/Złotoustego/
Św.Liturgia w **Kodniu** - 10⁰⁰

*****

03.12./Niedziela -24a/ - Św.Liturgia w Kopytowie - 9⁰⁰
Wsienoszcznoje Bdienije -**Olszanki** - 17⁰⁰

04.12./Poniedziałek/- Wprowadzenie Najświętszej Bogarodzicy
/Wwiedienije wo Chram Bogorodicy/
Św. Liturgia w **Kodniu** 10⁰⁰

06.12./ Środa/ - Akatyst z Molebniem do św. Wielkiej
Męczennicy Katarzyny 17⁰⁰

Ogłoszenie

Dnia 27 listopada /poniedziałek/
ZAPUSTY.

Dnia 28 listopada /wtorek/
rozpoczyna się Post Filipowy przed Bożym
Narodzeniem.

Uczestnictwo w nabożeństwach i obrządkach cerkiewnych.

Zgodnie z przykazaniem jeden dzień w tygodniu powinien być poświęcony Bogu. W Starym Testamencie była to sobota (9Wj 20,8) zaś w Nowym Testamencie dzień Pański – niedziela, która ustanowiona została dla upamiętnienia w tym dniu Zmartwychwstania Chrystusowego.

Uczestnictwo w niedzielnej św. Liturgii jest obowiązkowe i tylko obłożna choroba jest usprawiedliwieniem dla nieobecności. W niedzielę i święta cerkiewne należy unikać wszelkich prac, które mogą być bez istotnego uszczerbku odłożone na dzień powszedni.

Prawosławny chrześcijanin powinien bywać w Cerkwi zawsze wtedy, gdy ma możliwość. Przebywając w cerkwi zachowywać się zgodnie z obowiązującymi zasadami będąc w pełni zaangażowanym w nabożeństwie, a więc czynić znak krzyża z bojaźnią Bożą, stać bez rozglądania się, postawić świecę, ukłęknać przed ikoną, śpiewać gdy śpiewają wszyscy ludzie /"Wieruju", "Otcze nasz", "święteczne tropariony"/. W miarę możliwości, nawet wtedy gdy nie przystępujemy do św. Komunii należy przychodzić do cerkwi na czczo. A jeżeli mamy zamiar podchodzić pod błogosławieństwo "czaszą" – kielich. In również powinniśmy być na czczo. Do Komunii Świętej zawsze należy się właściwie przygotować jak też i Pokuty – spowiedzi. W przeddzień pożądane jest wziąć udział we "Wsienoszcznom Bdienii", od wieczora poprzedniego dnia powstrzymać się należy od jedzenia i picia a co najmniej 8 godzin przed przyjęciem św Eucharystii. Z modlitewnika przeczytać należy modlitwy przed "Priczastijem", dokonać szczegółowego rachunku sumienia a jeśli jest to konieczne, pojednać się ze wszystkimi.

16/ Do Św. Priczaszczenija podchodź skromnie i z bojaźnią Bożą krzyżując ręce na piersiach. Przyjawszy z wiarą Św.Priczastije pocałuj Czasę nie żegnając się odejdz do stolika aby zapić i zjeść prosforę. Pozostań w cerkwi, aby wysłuchać modlitw po Priczaszczeniju, a jeśli nie będą czytane przeczytaj je sam w cerkwi lub w domu.

17/ Według prawosławnych obyczajów mężczyźni powinni stać w cerkwi z prawej, a kobiety z lewej strony. Miejsce po środku cerkwi naprzeciw Carskich Wrót nie powinno być przez nikogo zajmowane jeżeli nie ma takiej konieczności.

18/ Wierni powinni przychodzić do świątyni ubrani przyzwoicie i skromnie, a kobiety z nakrytą głową. Niedopuszczalne jest przyjmowanie Św.Priczastija z pomalowanymi ustami, podobnie jak podchodzenie do ikon, krzyża i innych świętości.

O modlitwie w Cerkwi, Znaku Krzyża i Pokłonach
- Bractwo Młodzieży Prawosławnej

Porządek Nabożeństw w miesiącu Listopadzie

- 04.11./Sobota/- Dimitrijewskaja roditielskaja Sobota**
Wspomnienie zmarłych
Św.Liturgia z Panachidą w Kopytowie - 9⁰⁰
- 05.11. / Niedziela 20-a / - Apostoła Jakuba brata Pańskiego**
Św. Liturgia w Kodniu - 10⁰⁰
- 08.11. /Środa/ - Wmęcz. Dymitra z Tesalonik**
Św. Liturgia w Olszankach - 10⁰⁰
- 12.11. / Niedziela 21-a/ - Św.Liturgia w Kodniu** - 10⁰⁰
- 18.11./Sobota/ -Michaiłowskaja.Wspomnienie zmarłych.**
w.Liturgia z Panachidą w Kodniu -10⁰⁰
- 19.11./Niedziela/- Św.Liturgia w Kopytowie** - 9⁰⁰
- 20.11./Poniedziałek/ - Świąteczne wsienoszcznoje Bolienije**
w Kodniu - 17^{0r}
- 21.11./Wtorek/ - PARAFIALNE ŚWIĘTO W KODNIU**
św.Archaniola Michała z pozostałymi Niebiańskimi
Silami Bezcielesnymi.
Akatyst ku Czci św. Archaniola Michała -9⁰⁰
Św. Liturgia ..... - 10⁰⁰
Świąteczną Liturgię Celebrował będzie Jego
Ekscelencja, Najprzewielebniejszy Abel,
Prawosławny Biskup Lubelski i Chelmski
Wraz z przybyłym duchowieństwem.

Po takim przygotowaniu z pokorą i poczuciem winy możemy przystąpić kolejno do spowiedzi i Komunii Świętej.

Obowiązek przystępowania do tych sakramentów przynajmniej raz w roku, " w okresie Wielkiego Postu" jest często pojmowane wskutek wielkiego nieporozumienia jako norma. Tymczasem wolno a nawet wskazane jest częstsze przystępowanie do Eucharystii. Według słów św. Bazylego Wielkiego współcześni mu wierni cztery razy w tygodniu przyjmowali Komunię Świętą. Św. Jan Złotousty pisał:"Przystępując do komunii raz w roku, dla czegoż wydaje Ci się, że czterdziestu dni wystarczy ci dla oczyszczenia się z grzechów całego tego okresu?...Chyba żartujesz, człowieku! Mówię to nie po to, by zakazać ci przystępowania do Stołu Pańskiego raz do roku, lecz po to, byś ciągle przystępował do Najświętszych Sakramentów(32)

W szczególności należy zwrócić uwagę na potrzebę przystąpienia do Spowiedzi i św.Eucharystii w okresie Wielkiego Postu, Filipowego przed Bożym Narodzeniem, Uspieńskiego przed Zaśnięciem N.M.P, Piotrowego przed świętem Piotra i Pawła, w dniu naszych imienin i urodzin., w dniu Patrona naszej cerkwi parafialnej, uczący się przed i po zakończeniu roku szkolnego, podczas nabożeństw przy grzebaniu zmarłych jak też przy wielu innych ważnych wydarzeniach naszego życia. Przyjmując św.sakramenty przybliżamy się do Boga i oczyszczamy swoją duszę,serce albowiem oni Boga oglądać będą.

Nie z obowiązku lecz z potrzeby duszy naszej przyjmijmy św.sakramenty w Dzień Patrona Naszej Cerkwi św.Archanioła Michała z pozostałymi Niebiańskimi Siłami Bezcielesnymi, a tym samym uczymy szczerze i w pełni Jego "PRAZDNIK".

JELEOSWIASCZENIE -SOBOROWANIE

/Ciąg dalszy/

Całość sakramentu dzieli się na trzy zasadnicze części:

I. Modlitwy błagalne: „Błogosławiony Bóg nasz w każdym czasie...” (wozglas), modlitwy początkowe, psalm 142 („Usłysz, o Panie, modlitwę moją, przyjmij moje błaganie...”), litania (ektenia) miała, ton 6 alleluja, tropariony „Zmiłuj się nad nami, Panie, zmiłuj się...”, psalm 50 („Zmiłuj się nade mną, Boże, w swojej łaskawości...”), kanon błagalny (9 pieśni z troparionami) ze szczególną prośbą o to, by chory powrócił do zdrowia. Kanon ten zależnie od „Trebnika”, którego używamy przy celebrze sakramentu świętych olei, może mieć dwa różniące się między sobą zapiewy. W redakcji kijowskiej – „Wielki Terbnik metropolity Piotra Mogily” z 1646 r. – spotykamy słowa: „Chwała Tobie, Boże nasz, chwala Tobie”, zaś według „Moskiewskiego patryarszego Trebnika” z 1639 r. zapiew brzmi: „Miłościwy Panie, wysłuchaj modlitwy Twego sług, zwracających się do Ciebie”. Obecnie częściej stosowany jest zapiew rodem z Rusi Kijowskiej.

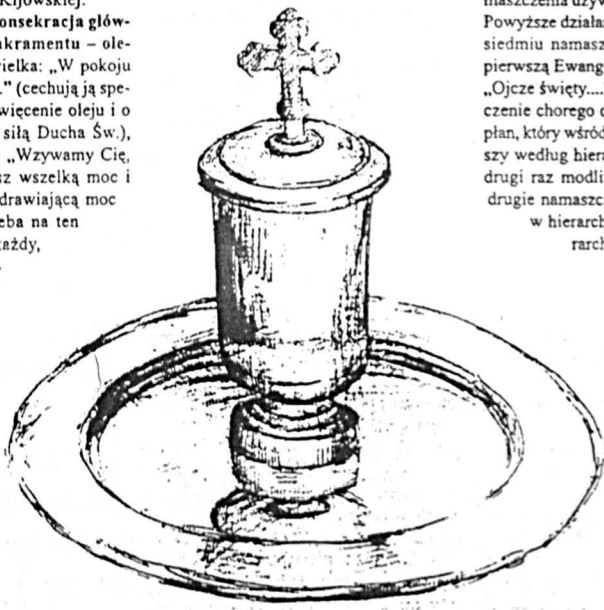
II. Przygotowanie i konsekracja głównego materiału do sakramentu – oleju: litania (ektenia) wielka: „W pokoju do Pana módlmy się...” (cechują ją specjalne wezwania o uświęcenie oleju i o uzdrowienie chorego siłą Ducha Św.), modlitwa nad olejem: „Wzywamy Cię, Panie, który posiadasz wszelką moc i siłę..., abyś zesał uzdrawiającą moc Jednorodzonego z nieba na ten olej, w tym celu, by każdy, kto będzie nim namaszczony, otrzymał za jego pośrednictwem uzdrowienie od choroby i słabości...uwolnienie od wszelkiego rodzaju gorączki i cierpień, by otrzymał dobroczynną łaskę i przebaczenie grzechów, by był on srokiem dla uzdrowienia i nie naruszalności ciała i duszy, dla pełnego umocnienia...”. W

czasie czytania tej modlitwy dokonuje się poświęcenie oleju przeznaczanego do namaszczania ciała chorego. Zanim to jednak nastąpi, olej zostaje połączony (wymieszany) z czerwonym winem. Za podstawę powyższej czynności przyjęto przypowieść Zbawiciela o miłosiernym Samarytaninie: mieszaninę oliwy i wina opatrzył on rany człowieka, który wpadł w ręce rozbójników (por. Lk 10, 34). Olej jest symbolem miłości Chrystusa, zaś wino – Jego Krwi przelanej na Krzyżu w imię przebaczenia grzechu (komentarz świętego Symeona z Tesalonik, rozdz. 288⁷). Tę część sakramentu kończą tropariony na cześć świętych (Zbawiciela, apostoła Jakuba, Mikołaja Cudotwórcy, Dymitra, Pantelejmona, Jana Teologa, Matki Bożej).

III. Właściwy sakrament – namaszczanie chorego uświęconym olejem: czytanie siedmiu fragmentów z Listów Apostolskich, siedmiu wyjątków ze Świętej Ewangelii, siedmiu specjalnych modlitw błagalnych oraz siedmiokrotne czytanie szczególnej modlitwy o uzdrowienie chorego: „Ojciec święty, lekarzu naszych dusz i ciał. Ty, który zesłałeś Syna Swego Jednorodzonego, Pana Naszego Jezusa Chrystusa, który leczy wszelkie choroby i wyzwala od śmierci, przez łaskę tegoż Chrystusa ulecz Twego sługę (służebnicę)

[wstawić imię] z choroby duchowej i cielesnej, która go dotknęła, i ożyw go według upodobania Swego, modlitwami...” Wybrane z Nowego Testamentu teksty mówią o cudownych uzdrowieniach dokonanych rękoma Jezusa i Jego uczniów oraz o tym, jaką siłę ma wiara w Boga miłość względem bliźniego. Sedno sakramentu *jeleoswiasczenia* stanowi część III. W związku z jej kluczowym znaczeniem zostanie ona omówiona bardziej szczegółowo: po przeczytaniu zalecanego fragmentu Pisma Świętego (List Apostolski i Święta Ewangelia) ma miejsce *suhubaja ektenia* (litania usilna): „Zmiłuj się nad nami Boże, według wielkiej łosierdza Twego...”, dalej następuje „na modlitwa błagalna i modlitwa: „Ojciec święty...” Podczas czytania tej ostatniej modlitwy kapłan, biorąc jeden z siedmiu przygotowanych wcześniej patyczków, znacząc krzyż, namaszcza olejem czoło, nos, policzki, usta, piersi i z obu stron ręce chorego. Nóg (stóp) ani pozostałych części ciała świętymi olejami nie namaszcza się. Dalsze czynności celebracji sakramentu są identyczne: czyta się kolejne fragmenty Nowego Testamentu (List Apostolski i Święta Ewangelia), następną (drugą) modlitwą błagalną i znowu modlitwę: „Ojciec święty...” z namaszczaniem wspomnianych już części ciała (do każdego namaszczania używa się nowego patyczka). Powyższe działanie jest powtarzane aż do siedmiu namaszczeń. Dodać należy, iż pierwszą Ewangelię, pierwszą modlitwę: „Ojciec święty...” oraz pierwsze namaszczanie chorego olejem wykonuje ten kapłan, który wśród celebrantów jest najstarszy według hierarchii; drugą Ewangelię, drugi raz modlitwę „Ojciec święty...” i drugie namaszczanie olejem – następnym w hierarchii, i dalej zgodnie z hierarchicznym starszeństwem.

Gdy już wykonanych zostanie siedem namaszczeń, wtedy pierwszy (najstarszy) kapłan bierze Świętą Ewangelię, otwiera ją i kładzie na głowę chorego (otwartym tekstem do dołu). Pozostali celebranci podtrzymują Ewangelię swymi rękoma, modląc się w intencji chorego po cichu. Jest to najważniejszy moment sakramentu.

Stanowi go szczególnie usilna modlitwa z prośbą o Boże miłosierdzie nad chorym: „Królu święty... nie kładę na głowie tego chorego, który przyszedł do Ciebie ze swymi grzechami, i przez nas prosí Ciebie wybaczenia mu jego win, mojej grzesznej ręki, ale Twoją rękę silną i potężną w świętej Ewangelii...” Położenie Ewangelii na głowie chorego ma również wymiar symboliczno-psychologiczny. Czynność ta przenosi obecną sytuację (sakrament) w czasy ziemskiego życia Zbawiciela (żyjąc na ziemi dokonywał On uzdrowień, kładąc Swe ręce na głowie chorego, teraz zaś Swą „ręką Ewan-ge-lii” udziela choremu łaski powrotu do zdrowia). Po zakończeniu modlitwy chory czyta Ewangelię. Sakrament kończy *sububaja ektenia* (litania usilna): „Zmituj się nad nami Boże, według wielkiego miłosierdzia Twego...” i *otpust* (modlitwa końcowa): „Chrystus prawdziwy Bóg nasz...”. Tekst modlitwy końcowej mówi o Życiodajnym Drzewie Krzyża Zbawiciela oraz wspomina osobę apostoła Jakuba, brata Chrystusowego. Po modlitwie: „Chrystus prawdziwy Bóg nasz...” chory zwraca się do kapłanów celebrujących sakrament i prosí o wybaczenie mu jego win, ci zaś udzielają mu błogosławieństwa.

Po zakończeniu *jeleoswiaszczenia*, jeżeli chory wyrazi takie życzenie, można mu udzielić Eucharystii. Jak już było wspomniane: skutkiem sakramentu namaszczenia świętymi olejami jest przede wszystkim przebaczenie grzechów, a nadto poprzeczanie go winna spowiedź – nie zatem nie stoi na przeszkodzie, by po *soborowaniu* chory dodatkowo uczestniczył w Eucharystii. Święte Ciało i Krew Zbawiciela pochodzą z konsekracji podczas św. Liturgii celebrowanej pośrednio po *jeleoswiaszczeniu* (chory bierze bezpośredni udział w nabożeństwie). Jeśli po sakramencie świętych olei nie ma nabożeństwa, to do Eucharystii chorego używamy tzw. „zapasowych” św. Darów. Dary te przeznaczane są głównie dla Eucharystii chorych. Ich konsekracji dokonuje się w Wielki Czwartek (Cerkiew wspomina wtedy Ostatnią Wieczerzę Chrystusa). Do ich zaś przechowywania są używane specjalna *darochranitielnica*.

Sakrament *soborowania* posiada moc (jest spełniony) już wtedy, gdy nad chorym zdolano przeczytać chociaż jeden raz modlitwę: „Ojcie święty...” i w

jej trakcie namaszczone ciało chorego świętym olejem. Wariant, kiedy w trakcie *jeleoswiaszczenia* następuje śmierć chorego, nakazuje przerwanie sakramentu w momencie śmierci. Istnieje kategoryczny zakaz celebrowania świętych olei nad zmarłymi (*Nomokanon* – punkt 164). Skutkiem powyższego, modlitw i czynności, które dalej przewiduje rytuał (zalecane przez porządek zawarty w „*Trebniku*”) się nie sprawuje.

Sakrament namaszczenia olejem świętym może być sprawowany zarówno w cerkwi (jeśli chory jest na tyle silny, by wstać z łóżka i przyjść do świątyni), jak i w domu. Jeśli nie jest możliwy udział siedmiu kapłanów, to bez uszczerbku dla istoty sakramentu również dobrze celebrować go może mniejsza liczba kapłanów – nawet i jeden kapłan (ale wtedy wykonuje on wszystko tak, jakby siedmiu kapłanów brało udział w sakramencie – czyta wszystkie siedem Ewangelii, siedem razy namaszcza chorego).

Chcąc przedstawić pełną wiedzę o sakramencie *jeleoswiaszczenia* należy omówić też (choćby pokrótce) sposób celebracji świętych olei w innych Kościołach. Niestety żadne z wyznań Protestantyzmu nie uważało za stosowne, by w swych religijnych praktykach zachować namaszczenie chorych. Sakrament ten po prostu zlikwidowano. Pozostaje nam więc skupić się na Kościele Katolickim. W obrządku rzymskim sprawowanie namaszczenia obejmuje przede wszystkim następujące elementy: kapłan wkładając ręce na głowy chorych i modlą się nad nimi (epikleza właściwa sakramentu). Następnie chory zostaje namaszczoney świętym olejem. Olejem namaszcza się czoło i ręce chorego (Pawel VI, konst. apost. *Sacram unctioem infirmorum*)¹. Gdyby zaistniała taka konieczność (np. w ciągu roku zaczyna brakować oleju), zezwala się na jedno namaszczenie na czole. Zwykłym wierzonym, ręce namaszcza się od wewnątrz, natomiast kapłanom – od zewnątrz, gdyż przy święceniach kapłańskich otrzymali już oni namaszczenie na wewnętrznej stronie dłoni². Przy namaszczeniu chorego wymawia się tylko jeden raz następujące słowa: „Przez to święte namaszczenie niech Pan w Swoim nieskończonym miłosierdziu wspomóż ciebie łaską Ducha Świętego. Pan, który odpuszcza ci grzech, niech cię wy-

bawi i łaskawie podźwignie”³. Olej, którego używa się do sakramentu, nie jest olejem krzyża świętego. Olej krzyża (namaszcza się bierzmowanych) może być użyty do sakramentu chorych jedynie w przypadku nagłej konieczności. Święcić olej do namaszczenia chorych ma prawo wyłącznie biskup (dokonuje tego każdego roku w Wielki Czwartek⁴). Rytuał święcenia oleju zaznacza, iż substancja ta poświęcona zostaje jako specjalny „olej chorych”.

***

W obecnym 2000 roku w ostatnim tygodniu Wielkiego Postu sakrament namaszczenia świętym olejem celebrowany będzie w Wielką Środę (26 kwietnia), w Żeńskim Klasztorze Narodzenia NMP w Białymostku-Dojlidach (cerkiew parafii św. proroka Eliasza) oraz Męskim Monasterze Zwiastowania N.M.P. w Supraślu. Wszyscy obecni w świątyni pragnący wziąć udział w *jeleoswiaszczeniu*, po wcześniejszym wyznaniu na spowiedzi swych grzechów, przystąpią do *soborowania*, by podczas św. Liturgii Upřednio Poświęconych Darów godnie przysiąć Eucharystię Ciała i Krwi Chrystusa.

ks. Adam Sawicki

¹ *Obszerny Chrześcijański Katechizm Świętego Kościoła Prawosławnego*, Warszawa 1927, s. 60.

² *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Pallottinum, Poznań 1994, s. 362.

³ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Pallottinum, Poznań 1994, s. 359-360.

⁴ *Trebnik Piotra Mogiły*, Kijów 1616, s. 447-448.

⁵ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Pallottinum, Poznań 1994, s. 360, 363.

⁶ Архиепископ Вениамин, *Новая Скрижаль*, Москва 1992, s. 382.

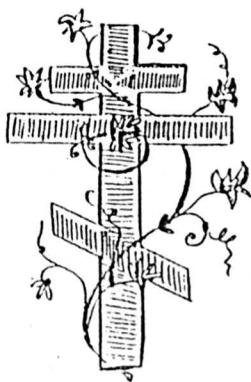
⁷ Архиепископ Вениамин, *Новая Скрижаль*, Москва 1992, s. 385.

⁸ por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Pallottinum, Poznań 1994, s. 359.

⁹ ks. doc. dr Bałakier Edward, *Sakramentologia Starokatolicka*, Warszawa 1990, s. 176.

¹⁰ Sobór Watykański II, konst. *Sacrosanctum Concilium*, 73; por. KKK, Pallottinum, Poznań 1994, s. 359 (1513).

¹¹ ks. doc. dr Bałakier Edward, *Sakramentologia Starokatolicka*, Warszawa 1990, s. 176.

Pismo Parafii Prawosławnej
Św. Arch. Michała w Kodolu
21-509 Kodeń ul. Sławatycka 19
tel. 375-43-26